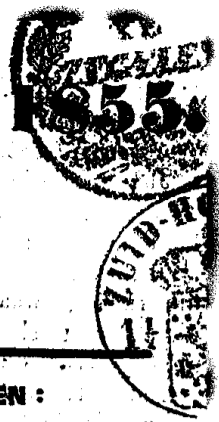

DE GRONDWET.

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 3 maanden f 4.50.
Voor de overige steden des Rijks " 5.50.

VRIJDAG 30 MAART.

UITGEVER-DIRECTEUR:

C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.
Hoofd-Correspondenten M. Schooneveld en Zoon,
Beurssteeg, te Amsterdam.
Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIE:

Van één tot zes regels. f 1.00.
Voor elken regel meer. " 0.15.
Behalve de 35 cts. zegelgeld.
Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden
worden geplaatst tegen betaling van f 1, het zegel
regt daaronder begrepen.

Het is met zelfvoldoening, dat de Koning mag
op het schoone aandeel, dat Hij nam in de
nationale geestdrift, om de ramp, welke drie gewesten
van ons Vaderland teisterde, te helpen lenigen. Met
eerbiedige aandacht heeft de Nederlandsche
Natie het gedrag gadegeslagen van het Hoofd van den
Staat, dat getoond heeft de pligten te kennen van den
Vader, wiens gezin door gevaren wordt bedreigd,
voor rampen ter neêr geslagen. Niet altijd gebeurt
dat het hart van de Grooten der aarde voor het
lijden der menschheid — omdat zij dat lijden zoo weinig
kennen — zoo warm en gevoelvol klopt als het hart
van den burger, die, door eigen besommering en door
den druk, in de school der beproeving heeft geleerd
de treurenden te weenen en met de lijdenden te
medeliden. Dubbel eervol is 't dan ook voor den Vorst,
onder de zwaarte van het purper, den warmte gloed
van het gevoel niet heeft verloren, en, zelf toesnel-
ende op de plaatse des gevaars, hielp wat Hij kon,
aan het Vaderland de impulsie gaf tot bijstand en
steuning. In die dagen van gevaar handelde niet
de Koning, maar bovenal de mensch, en is het
blank der menschheid vooral, die den Koning wordt
gebragt. De Koning zelf — en dat verhoogt het
aanzien zijner handeling — heeft gewild, dat men
niet tegen Hij deed opvatte; en Zijn antwoord aan
die Hem eene serenade door de Haagsche schut-
wilden doen brengen: „Neen; want Ik deed niets
ongewoons; Ik volbragt slechts mijn plicht“, getuigt
aan, dat de Koning te zeer doordrongen is van de
pligten, die op den mensch en den bestuurder van een
Rijk rusten, om voor de vervulling van die pligten
meer dan eene vrijwillig stille, maar des te dieper
verwelde hulde te verlangen.
Wij aarzelen dan ook niet, om als onze overtuiging
te verklaren, dat zij het gevoel des Konings moeten
kennen, die in hun onkiesche vleitaal de grenzen
der „menschvergoding“ schier overschrijden; en dat de
Koning, het eerst van allen, walgen zal van die
vervalspraak, welke de verstikkende pestwalm is voor elk
menschen gevoel, en blijkbaar is ontstoken op het
aan van vleijerij en gunstbejag. Het is de Koning,
de eerste plaats, die, door een verlicht oordeel
medelijdend de schouders zal ophalen voor
de gelijkstelling met de „Engelen uit den Hemel“,
dat een schendend oordeel van de onnaspeurlijke
der Voorzienigheid noemen zal, wanneer, op
eene wijs, de ramp, die het Vaderland trof, wordt
gesteld als het middel van Hoogerhand, om 's Ko-
nigs deugden door de Natie te doen kennen. Dat is
de taal, waarmede reeds in oude tijden, hoofsche
Koning KNOUT diets maekten, dat de zee op
bevel moest rijzen of terugwijken; het is diezelfde
taal, welke, ook in de jongste tijden, en niet zel-
den voor dezelfde monden, wordt uitgesproken hoe dik-
wel ook het Stadhuis wissele, dat een Troon bezet.
Wij danken de Vorst, die aan dergelijke verlokkingen
weerstand weet te bieden. Hij scheidt zich af
van zijn volk, dat niet weet te vleijen en trouw te
houden, maar alleen bartelijk lief te hebben en trouw
te brengen: Hij wordt de speelbal van een camarilla,
die een hoop fortuinzoekers, die, ter bevoordeeling
van eigen inzichten, met elken regerings-vorm ook
de gemeenten in „trouwe aanbidders“ veranderen,
in ieder opzigt Land en Volk ten verderve
brengen. Het antwoord des Konings: „Ik deed niets
ongewoons, Ik volbragt slechts mijn plicht“ is ons
aanwings, dat Koning WILLEM III zich voor het
gevoel, dat hem omgeeft, weet te hoeden; dat antwoord
aan ons toe eene scherpe les te zijn voor hen, die
niet van eigenbelang en van partijzucht werpen
en datgeen enkel is en behoort te zijn: de daad van
het hart.
Het ramp, waarmede de Voorzienigheid heeft goed-
geluiden ons Vaderland te bezoeken, de opofferingen

des Konings, om al de zonen van 't zelfde Vaderland,
zoo veel doenlijk, te helpen en te bemoeiden; de
nationale, door den Koning opgewekte geestdrift ter
leniging van den nood van allen, die geleden hebben:
dat alles cijnsbaar te maken aan partijzucht, te ver-
lagen tot een middel, om den Koning te vervreemden
van bijkans de helft van Zijn volk, te gebruiken als
een aanval op den eerbied, die aan de wet is verschul-
digd: dat is eene vloekwaardige daad, schennis van
de waardigheid der kroon, onderminning van den eer-
bied voor het wettig gezag.

Dat verdient slechts diepe verachting tot antwoord;
want wie zich tot weêrlegging zetten zou, moest ver-
stoken zijn ook van dat instinct van eerlijkheid en liefde,
dat onder het wollen buis van den arbeider soms war-
mer voortwerkt dan onder den fluweelen hofmantel.

Wij vereeren de daad des Konings door stillen
dank: Zijn gevoel zal er het liefelijkst door gestreeld
worden. Wij denken daarbij noch aan partij, noch aan
politiek. Wij zien slechts in den Koning, „den Koning
van al de zonen van hetzelfde Vaderland“, die allen
gelijkelijk lief heeft, wier voorspoed Hij allen gelijkelijk
behartigen wil. Wij scheidten Hem niet af van een
groot deel zijns Volks; maar wij verheffen Hem ook
niet boven den feilbaren kring des menschedoms. Naast
den eerbied voor den Koning staat bij ons de eerbied
voor de wet. Zonder deze is ook geen eerbied voor den
Koning denkbaar; en wie anders volhoudt — hij is de
vijand van zijn Vaderland; want hij ondermijnt den
grondslag van ons Staatsgebouw en geeft verder voed-
sel aan den kanker, die, helaas! sedert April 1853
aan de eensgezindheid der Nederlandsche Natie voort-
knaagt.

Bij Koninklijke boodschap van den 10 Maart jl.,
is aan de Tweede Kamer ter overweging aangeboden
een wetsontwerp tot regeling der voldoening van kos-
ten van overbrenging naar en plaatsing en verzorging
in bedelaars-gestichten van bedelaars en landloopers en
kinderen van dezen.

De Regering heeft, ten aanzien van dit onderwerp,
reeds te lang zich aan de verplichting tot regeling ont-
trokken. Nooit heeft er bij ons twijfel bestaan, of het
Koninklijk besluit van 12 October 1819, ook met het
oog op het Keizerlijk decreet van den 5 Julij 1808,
voor de gemeenten eene verbindende kracht bezat. Al
de redeneringen, die ook nu weder in de Memorie
van Toelichting te vinden zijn, stuiten af op de dui-
delijke letter van art. 205, litt. x, der Gemeentewet,
dat de uitgaven, door bijzondere wetten aan de gemeente
opgelegd, op de begrooting der gemeente moeten worden
gebragt; en wanneer de Raad zulks weigert, dan geldt
de bepaling van art. 212 der Gemeentewet.

Juist omdat het nu zeer twijfelachtig was, of te dien
aanzien op de gemeenten eene wettelijke verplichting
rustte, werd eene daartoe strekkende bepaling in de
onderscheidene sedert 1845 ingediende wetsontwerpen
opgenomen, zoo als nu in art. 66 der wet tot regeling
van het armbestuur, waardoor dat onderwerp voor het
vervolg buiten twijfel is gesteld.

Zoo de Regering van het gevoelen was, dat er eene
wettelijke verplichting tot het voldoen dier kosten op
de gemeenten rustte, moest de weg van regten zijn
ingeslagen, „om weigerende gemeenten tot het vervul-
len harer verplichting te noodzaken en het verschul-
digde te innen“; want als het haar aan administra-
tieve middelen daartoe ontbreekt, gaat het niet aan,
om bij afzonderlijke wet hetzelfde doel te bereiken,
wat haar bij uitspraak van den bevoegden regter zeer
wisselvallig en onzeker toescheen. Het is toch evenzeer
minder gepast te achten, dat de Regering van haar
wetgevend gezag misbruik maakt, als „dat de Staat
zich met zijne eigen onderdeelen in twistgedingen
voor den burgerlijken regter begeeft“. Wij vinden hier
eene, in hare gevolgen hoogst gevaarlijke miskenning

van de bepalingen der Gemeentewet. In de laatste zin-
nede van art. 104 der Gemeentewet wordt niet dagelijk
erkend, dat er tusschen de gemeente en den Staat
geschillen kunnen bestaan, die aan de beslissing van
den regter mogen en moeten onderworpen worden. In
art. 212 wordt een administratief middel aan de hand
gegeven, wanneer de Raad weigert wettelijke verplig-
tingen te vervullen. Nu gaat het niet op, om het
geschil te brengen tot de beslissing van het wetgevend
gezag, en de uitspraak van den regter, in den tekst,
waarin de eene partij die wenscht, te gieten in den
vorm van eene wet! Op die wijze worden de regten der ge-
meenten gekrenkt en het grondwettig voorschrift (art. 148)
geschonden, dat alle twistgedingen over schuldvorde-
ring tot de kennis van de regterlijke magt uitsluitend
bepert. In het onderwerpelijk geval zelfs zou worden
afgeweken van het regtvaardig beginsel onzer Neder-
landsche wetgeving, dat de wet alleen voor het toe-
komende verbindt en geene terugwerkende kracht bezit.

Zoo de Regering overtuigd is, gelijk zij verklaart
te zijn, en hare overtuiging „te blijven volhouden“,
dat het Keizerlijk decreet van 5 Julij 1808, hier te
lande executoir verklaard en op wettelijke wijze bij een
Koninklijk besluit van 12 October 1819 toegepast,
met eene wet mag worden gelijk gesteld, zoo als dan
ook van den regter geene andere beslissing te wachten
is, dan gegrond op de wet, dan is art. 212 der ge-
meente-wet voldoende en het wets-ontwerp overbodig.
Maar als de Gedeputeerde Staten meenen „zich te
moeten onthouden ten deze van de bij art. 212 ver-
leende bevoegdheid gebruik te maken;“ dan is hierin
een duidelijk blijk te vinden, dat die beweerde wettelijke
verplichting ook bij die collegiën weerspraak ontmoet,
en dan komt men tot eene andere vraag, namelijk:
wat is het middel om Gedeputeerde Staten te noodza-
ken tot het gebruik maken van die bevoegdheid, als
zij, tegenover het gevoelen der Regering, de wettigheid
van eene of andere verplichting in twijfel trekkende,
nalatig zijn? Naar ons inzien vindt men dat middel
in art. 174 der provinciale wet aangewezen.

In het stelsel der Regering, met de memorie van
toelichting in de hand, en dus op haar eigen gebied,
bestrijden wij het ingediend wets-ontwerp, zoo als het
daar ligt; en, naar wij meenen, hebben wij duidelijk
aangevoerd, dat de weg, dien men heeft ingeslagen,
een verkeerde weg is; dat hier van de wetgevende
magt wordt misbruik gemaakt, om eene regterlijke
uitspraak te ontgaan.

Wij ontkennen niet, dat „de billijkheid en regt-
vaardigheid eischen, met het oog op de gemeenten,
„die zich voortdurend van hare verplichting hebben ge-
kweten“, of vrijwillig die verplichting hebben vervuld;
„dat zij, die zich daaraan tot nu toe onttrokken,
„alsnog tot de vervulling worden genoodzaakt,“ of
wel, dat zij, die betaald hebben, daarvan teruggave
erlangen. Maar daarvan moeten vooral de Gedeputee-
erde Staten de schuld dragen, die, bij de goedkeu-
ring der jaarlijksche begrootingen der gemeenten geen
zelfstandig beginsel hebben aangenomen en toegepast,
wanneer zij bij de eene gemeente hebben goedgekeurd,
dat de gemeente-kas werd bezwaard met uitgaven, die
niet bij bijzondere wetten aan de gemeente zijn opge-
legd, terwijl de begrooting van eene andere gemeente
die verplichting niet scheen te erkennen, en de uitgaven
daarvoor niet werden uitgetrokken.

Ons is niet ontgaan de, naar ons inzien, veelbetee-
kenende noot der Redactie van de Nederlander, bij
de overname uit de Fakkel van een ingezonden stuk
over de brochure: „het Instructie-Bataillon te Kampen.“

„Het zou ook op andere inrigtingen toepasselijk kunnen wor-
den gemaakt, bijv. op de Academie te Breda. Van den nieuwen
„Gouverneur, den waardigen kolonel WALTHER, mogen we ernstige
„behartiging ook van de hoogste belangen der kweekelingen te
„gemoet zien.“

Veel beteekend?

Ja, want de verwachting is gevestigd op hetgeen onder den vorigen Gouverneur en diens voorganger saken te ontbreken: "eene ernstige behartiging van de hoogste belangen der weekelingen."

Ja, want die verwachting wordt gekoesterd ten aanzien van iemand, wiens godsdienstige rigting niet onbekend schijnt aan de anti-revolutionnaire partij;

Ja, want men mag de verwachting koesteren, dat die rigting waarborgen zal geven voor eene behartiging, niet slechts ernstig, maar in den geest of ten minste van de Redactie van de Nederlander.

Dat beteekent, dat zegt veel.

Dan is de benoeming van den nieuwen Gouverneur, 't is immers niet ongepast, wanneer wij die gevolgtrekking maken? wellicht aan te merken als eene concessie, die de Minister van Oorlog en door hem mischien het Ministerie heeft gedaan aan de anti-revolutionnaire partij.

Wij constateren dit feit, omdat nu weder op de voorwaardelijke of onvoorwaardelijke ondersteuning van het Ministerie kan worden rekening gemaakt.

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZICHT.

De dépêches sedert eergisteren uit Berlijn ontvangen bepalen zich voorspoedig bij de bevestiging, dat de twee eerste punten van waarborg door al de plenipotentiarissen zijn aangenomen, onder bijvoeging dat in de zitting van Maandag beraadslaagd werd over het derde punt. Diezelfde dépêches drukken eenparig de hoop uit, dat men ook omtrent dit derde punt even als ten opzichte der beide voorgaande tot overeenstemming zal geraken. Dit, overigens, is ook op te maken uit alle telegrafische dépêches zoowel door den telegraaf als door correspondenten uit de hoofdstad van Oostenrijk medegedeeld. Van daar dan ook dat de heer Goblen Maandag avond in het Lagerhuis bij gelegenheid der discussie over het alliantie-tractaat tusschen Sardinië en de Westersche mogendheden verklaarde dat de vrede zeker was geworden.

Lord Palmerston, die na de afgevaardigde uit Leed het woord voerde, bestreed die verklaring niet, en bepaalde zich alleen bij de opmerking, dat zoo de vrede weldra zal gesloten worden, Sardinië geen noodlozen last op zich nam.

In eene correspondentie uit Frankrijk wordt het volgende medegedeeld: (Wij stellen ons hiervoor echter niet verantwoordelijk.)

Alzoo zijn alle indrukken en alle waarschijnlijkheden bij voortdurend van een zeer vredelievenden aard.

Op de vijfde zitting der conferentie is graaf Buol het woord wapenstilstand ontsnapt. Men kwam daardoor op het denkbeeld, dat hij geheime onderhandelingen met Rusland had aangeknoopt en dat denkbeeld was genoeg om lord John Russell in woede te brengen.

De heer Bourqueney ging met meer beleid te werk. Hij trachtte de vraag nopens Sebastopol door een kleine manoeuvre in orde te brengen. De heer Titoff stelde zich daarmee niet te vreden. Daar Rusland de openstelling van de Zwarte zee voor alle natien toelaat, deed hij het voorstel, om alle oorlogshavens in handelshavens te veranderen. De heer Titoff bestreed dit en zeide: Sebastopol is eene vesting en moet dit blijven en wij meenen dat het nooit in staat is den vijand wederstand te bieden. Maak nu ook eene vesting hij. Sinope of Trebizonde; hoop er uw geschut en uw schepen op alsof gij in uw eigen huis waart; maar wij veroorloven ons de vrijheid om bij ons ook zoo te doen. Sebastopol zal nooit door u of door ons vernield worden. Zoo ontstond reeds oneenigheid onder de geallieerden. Lord John Russell is het noch met Westmoreland noch met den heer Bourqueney eens.

Er heeft zich ter Parijsche beurse eenige aarzeling vertoond ter gelegenheid van het uitgebreide artikel van de *Moniteur*, dat eene levensbeschrijving of veelmeer staatkundige beoordeeling van Keizer Nicolaas bevatte.

Wat is de beteekenis van dit artikel? vroegen de speculanten. Sommigen antwoordden het is oorlogzuchtig, want het maakt het proces van Rusland op sedert Peter de Grootte. Het stelt die mogendheid voor als hegerende steeds haar grondgebied uit te breiden en verklaart, dat men aan die begeerte een bruidel moet stellen.

Anderen zeggen: dit zijn overwegingen van algemeen aard, welke de *Moniteur* niet achterwege kon laten bij de behandeling van het gekozen onderwerp; maar het denkbeeld der Fransche regering moet in het laatste gedeelte van het artikel gezocht worden, en dat gedeelte is vredelievend, want daarin wordt gezegd: De wereld zal echter begrijpen, dat God toen hij den vorst uit den strijd wegnam, welke hij had begonnen, tevens den voornaamsten hinderpaal voor den vrede heeft doen verdwijnen; en ook wordt in dit stuk de hoop uitgedrukt, dat keizer Alexander een groot werk zal volbrengen, zelfs voor Rusland, door zijne troonsbestijging de dagteekening te doen zijn eener staatkunde van verzoening met de algemeene belangen van de Europeesche maatschappij.

De beurs, slingerende tusschen deze beide uitleggingen zelfs naar de eerste neigende, was zwak. Wij erkennen, dat wij den indruk der beurs niet geheel en al kunnen deelen. In de eerste plaats gelooven wij, dat men, in weerwil der soort van plegtigen toon, welke in dit stuk doorstraalt, daaraan geen te groot gewicht moest hechten, en althans niet zulk eene staatkundige beteekenis als sommigen in die redenering meenen te zien. Op de conferentie

zal het artikel van den *Moniteur* voorzeker geen invloed uitoefenen.

De dagbladen en correspondenten uit Parijs zijn zeer geneigd, om de hoop op vrede, sedert eenige dagen bestaande, als verzwakt te beschouwen.

Die vrees is gegrondvest op dépêches, door de dagbladen van Hamburg en de *Morning-Advertiser* medegedeeld, volgens welke de Turksche afgezant en de Russische plenipotentiarissen ieder van hunne zijde voorstellen zouden gedaan hebben, die met den loop der onderhandelingen niet zijn overeen te brengen. Maar die dépêches dragen de dagteekening van Zondag, en men heeft veel latere ontvangen (Maandag avond), waarin, integendeel, geconstateerd wordt, dat de onderhandelingen zeer voldoende uitkomst opleveren.

De *Times* bevat ook eene gewichtige tijding uit Weenen. Het blad berigt namelijk, dat ofschoon de geallieerden niet blijven aandringen op de ontmanteling van Sebastopol, zij echter andere voorwaarden stellen, die Rusland niet aangenaam kunnen zijn. Het vooruitzicht is zeer donker. De vredes kansen zijn aanmerkelijk verminderd.

Een artikel van de *Times*, waarin het nemen van Sebastopol wordt voorgesteld als een feit, dat het sluiten van den vrede moet voorafgaan, niet om dezen te verzekeren, maar om aan de wapenen van Frankrijk en Engeland relief te geven, maakte ter beurt ook wel eenigen indruk.

Wij hebben dit artikel reeds vroeger medegedeeld, en wij gelooven dat onze lezers met ons op dit punt de meening van het *Journal des Débats* zullen deelen, dat dit geen teken is, welke de voorstanders van den vrede moet afschrikken.

De groote vrees voor den vrede, zien wij steeds in de Krim. Wij zijn bij voortdurend beducht, dat eene of andere gebeurtenis op het oorlogstooneel der diplomatie groote moeilijkheden zal in den weg stellen. Daarom moeten zij, die te Weenen rondom de groene tafel beraadslagen, zich haasten, willen zij niet dat hun werk in duigen valle.

Tot dusver meldt men niet, dat de groote militaire operatiën voor de muren van Sebastopol hervat zijn. De Engelsche bladen deelen, wel is waar, mede eene dépêche uit Parijs van den 25sten dezer, en volgens welke de Fransche regering een telegrafische dépêche van generaal Canrobert zou hebben ontvangen, meldende, dat vier-entwintig uren nadat hij schreef, het bombardement van Sebastopol zal worden hervat; maar deze dagbladen vergeten de dagteekening der mededeeling, welke door generaal Canrobert gedaan zou zijn, te vermelden. Maar de *Moniteur* heeft eergister eene dépêche van den Franschen zaakgelastigde medegedeeld, gedagteekend: Pera 19 Maart, waarin van eene lichte schermutseling, die in den nacht van 15 op 16 dezer plaats had, wordt melding gemaakt, maar waarin met geen enkel woord van het bombardement wordt gesproken.

Ziehier de dépêche uit Pera: In den nacht van 16 dezer hebben de Fransche troepen in de Krim eene Russische hinderlaag overvallen, en daar de geposteerde troepen verdreven. Een uitval gelijktijdig door de Russen ondernomen tegen den uitersten linkervleugel is teruggeslagen.

In de zitting van het Lagerhuis van 27 Maart, heeft de heer Plinn eene motie ingediend, strekkende om een adres aan de Koningin aan te bieden, met verzoek, dat de gevolmachtigden van H. M. op de Weener-conferentie uitgenoodigd mogten worden, om alle pogingen aan te wenden tot herstelling van het koninkrijk Polen.

Lord Palmerston heeft hierop geantwoord, dat hij deel nam in het lijden en de regten van Polen erkende, maar dat de herstelling van dit land als koninkrijk niet ter sprake zou komen op de Weener-conferentie.

Hierna trok de heer Plinn zijn voorstel in. De heilige Synode heeft eene dweepachtige oproeping gerigt tot het Russische volk om ijverig deel te nemen aan de algemeene wapening der landweer. De Synode wijst op de helden Donski en Poschurki, en op den smaad en hoon, waarmee de orthodoxe kerk wordt bedreigd.

Uit Kopenhagen wordt onder dagteekening van 25-Maart gemeld, dat het hoog gerechtshof voor hetwelk de oud-ministers moeten terecht staan, zich heeft geconstitueerd onder voorzitterschap van de heer Lassen.

Het wetsontwerp houdende wijziging in de Deensche grondwet is door den Koning goedgekeurd.

ENGELSCH POST.

Lord Dundonald, die aan de admiraliteit een voorstel heeft aangeboden, volgens hetwelk hij aanneemt, om Sebastopol en Kroonstadt binnen een dag in zijne magt te hebben, heeft zijne bedoeling te kennen gegeven, om zijne denkbeelden aan den Keizer der Franschen te willen mededeelen, indien de Engelsche regering daarvan geen gebruik maakt.

Men leest in de *Sun*: Wij vernemen, dat Keizer Napoleon en de Keizerin der Franschen den 16den April ek. in Engeland zullen aankomen.

De generaal Vivian, kommandant van het Turksch contingent, is dezer dagen naar het Oosten vertrokken.

De *Morning-Chronicle* deelt de volgende dépêche mede: Weenen, Maandag avond 26 Maart. De zesde conferentie heeft heden plaats gehad. Het tweede punt is bepaaldelijk gereeld. De beraadslagingen omtrent het derde punt zijn aangevangen.

Men verlangt de ontmanteling van Sebastopol niet. De loop der onderhandelingen is zeer voldoende.

Men heeft voor de vloot in de Baltische zee een korenmolen en eene bakkerij doen bouwen.

Het schip de *Bruiser* is in een molen veranderd.

Men schrijft uit Corsu, onder dagteekening van 17 Maart:

Het stoomtransportschip *Calcutta* is gister uit Engeland aangekomen met het 1e regement milicie van Lancashire. Dit regement is heden achtend ontscheept. Sir John Young, de nieuwe lord opper-commissaris, wordt binnen kort alhier verwacht.

BELGISCHE POST.

De Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft hare werkzaamheden hervat.

De Belgische *Moniteur* deelt het volgende rapport mede van den raad van ministers aan Koning Leopold.

Brussel, 29 Maart 1856.

Sire!

Z. K. H. de Graaf van Vlaanderen, heeft zijn achtentiende jaar bereikt, en wist te toonen, dat hij de verhevene gevoelens bezit, welke zijn rang en zijn naam hem voorschrijven. Het land waarvoor de voortreffelijke hoedanigheden van den jeugdigen prins en de algemeene opinie zal goedkeuren het voorstel van de ministers, dat zij de eer hebben U Maj. te doen, om Z. K. H. met het Grootkruis van de Leopolds-orde te begiftigen.

Wij zijn met den dienste eerbied, H. de Bronckère, F. Pieroot, Liedt; Ch. Faider, Em. van Hoorbecke, Anoul.

Dit rapport werd gevolgd door een Koninklijk besluit van den volgenden inhoud:

Leopold enz.

Willende aan onzen zeer beminden zoon den Graaf van Vlaanderen een nieuw bewijs onzer teedere toegenegenheid geven.

Zoo is het, dat onze zeer beminde zoon, de Graaf van Vlaanderen, benoemd wordt tot Grootkruis van de Leopolds-orde.

Binnenland.

Gravenhage, 29 Maart.

Wij vernemen, dat de heer C. Rodenburg, alhier gep. assistent-resident van Padang, door de Société des Verselle pour l'encouragement des arts et de l'industrie te Londen, benoemd is tot honorair vice-president van dat genootschap.

Opbrengst der algemeene collecte voor den watersnood.

Totaal der vorige opgaven	369 855.08
Enkhuizen	1050.00
Alphen	646.53
Aarlanderveen	480.25
Oudshoorn	330.81
IJsselmonde	311.90
Hontenisse	150.81
Puiflijk	31.50
Deest	14.63
Afferden	14.60
De totale opbrengst der collecte in de prov. Friesland was	31.164.36
in Utrecht	26.000.00
Groningen	20.511.46
Limburg	8.900.00
Door de loge la Flamboyante te Dordrecht is nog ontvangen voor de noodlijdenden	2.227.22

Z. M. de Koning is heden met den gewonen trein uit de residentie naar Amsterdam vertrokken.

Z. K. H. prins Frederik heeft gisteren bij Z. K. H. prins Nikolaas van Nassau, in het hôtel de l'Europe, bezoek afgelegd, dat een geruimen tijd heeft aangehouden.

Mevr. Jenny Goldschmidt-Lind heeft de residentie laten en is naar Dresden vertrokken, doch zal Paascheest van daar alhier terugkeeren.

Gisteren avond heeft in het hôtel de Oude Dooden laatste casino gedurende dit jaargelijde plaats gehad, werd door een luisterrijk souper besloten, dat tot den nacht duurde. Dit laatste casino met souper door de leden van het corps diplomatique, de ministers en een groot aantal aanzienlijke personen bijgewoond.

Men maakt de liefhebbers van den tuinbouw opmerkzaam op de 12de alhier te houden tentoonstelling, Zaterdag, Zondag en Maandag aanstaande alhier, zal zijn in het hof van de teekenakademie. De catalogus bevat eenige honderde Nts. De zalen zijn smaal, versierd en leveren bij het binnentreden een verfrissend schouwspel op. Men mag het bezoeken van deze tentoonstelling ten dringendste aanbevelen.

In de residentie is aangekomen en aan het hof van l'Europe afgestapt, de graaf de Pomeran, kommandant van Parijs.

Den 23 dezer is te Haarlem overleden de heer J. J. J. J.

tous les critiques, et même la clique; ce quelqu'un, c'est le public!

Ten derde:
Hoedanig het oordeel van 's Hage en Rotterdam is over Mej. Geismar en het doel, dat zij helpt bevorderen, zal de deelneming aan de intekening bewijzen.

Een vijand van aanmatiging en onbillijke oordeelvingen.

Aan de Redactie van het dagblad
"de Grondwet."

WelEdele Heeren!

In N°. 568 van uw geacht dagblad komt voor eene verdediging van het weduwen-fonds te Winkel en Rietveld.

Daar dit stuk eene onjuistheid en eene onwaarheid bevat, en op eene wijze is ingekleed en voorgedragen, die al ligt ingang zou vinden, verzoek ik UEd. vriendelijk ook deze regelen te willen plaatsen.

De Haagsche schrijver van dat stuk zegt, te betwijfelen of de leden, die geen vertrouwen in het fonds stellen, hun lidmaatschap hebben opgezegd; dat zij dus hinken op twee gedachten. ZEd. schrijft dit toe aan het gemis eener bepaalde overtuiging dat het fonds niet deugt, en aarzelt in het publiek uitspraak te doen, of de handelwijze van die leden opregt is of niet.

Hier is dus een twijfel, eene onzekerheid omtrent eene zaak tot grondslag van de redenering genomen; maar desniettemin is daarop niet eene *voorwaardelijke*, maar de *zeer positieve* conclusie gebouwd dat die leden niet opregt zijn. Op zijn zachtst genomen is dit eene onjuiste voorbarige manier van voorstellen. Indien de Haagsche schrijver, wat den toenemenden bloei van het genootschap betreft, zich de moeite had gegeven de laatste zoogenaamde balans van dat genootschap met de vroegere te vergelijken, zou ZEd. gezien hebben dat de toeloop van nieuwe leden aanmerkelijk is verminderd; bedragende:

in het jaar 1852/3 890 en
in het volgende jaar slechts 441

De oorzaak daarvan is niet te bewijzen; maar evenwel niet ver te zoeken. Evenmin is het te bewijzen of die leden, die anoniem tegen het fonds zijn opgekomen, thans nog leden zijn; doch wat wij betreft, ik heb mijne beschouwingen (1) niet anoniem medegedeeld en de Haagsche schrijver had zich kunnen overtuigen, dat ik van dien tijd af, heb opgehouden lid te zijn.

Wat de Utrechtsche leden betreft, indien de Haagsche schrijver zijnen twijfel tot zekerheid had kunnen brengen, en bewezen, dat het meereendeel dier leden hun lidmaatschap niet opgezegd hebben, of niet zullen opzeggen dan had zijne redenering gedeeltelijk nog iets gegolden; maar Z. Ed. weet dat evenmin als ik. Z. Ed. zal echter wel mijne meening deelen, dat er veel tijd vereischt wordt, om honderd vrije menschen tot eenheid van handelen te brengen en dat het zeer natuurlijk is, dat vele hunner dralen met het opofferen van hunne verkregene regten in de hoop, dat er nog eens eene *redelijke* verdediging van het genootschap voor den dag zal komen. Ik weet van den Heer Wap dat de Utrechtsche leden destijds voornemens waren, in *massa* uit te treden indien de verdediging achterwege bleef; waarop mijn advies aan dien heer luidde: dat die eenheid moeilijk te verkrijgen zou zijn, omdat de oude en ziekelijke leden zich zouden terug trekken. Zoodra het op bedanken voor het lidmaatschap aankwam en het dus beter ware voor elk lid, die Stamkart's brochures begreep, dadelijk zijn lidmaatschap op te zeggen, als zijnde dit in de gegeven omstandigheden nog de minst nadeelige kans. Wanneer echter Stamkart's brochures niet begrepen zijn door de directie van het weduwenfonds noch door den Haagschen schrijver, dan is het niet te verwonderen, dat vele andere leden ze ook niet begrijpen, al is de taal en zijn al de cijfers van Stamkart nog zoo duidelijk. Zeker is het waar, dat de meeste vrouwen die cijfers niet begrijpen, en dit laatste alleen is voldoende om het vreemde verschijnsel te verklaren, dat nog zoovele deelhebbers, niettegenstaande hunne overtuiging lid bleven. Even als dit mijne ondervinding is, in den kring mijne bekenden, zal de Haagsche schrijver die opmerking ook wel hebben kunnen maken.

ZEd. zegt: dat het bestuur *terecht* niet geantwoord heeft op hetgeen tegen het genootschap in brochures is uitgebraakt (!) Dit is een bepaalde onwaarheid; het genootschap heeft wel geantwoord op de eerste brochure van Stamkart; dat antwoord is gedrukt, was bij de directie gratis te bekomen, is ook aan sommige leden gezonden, en voert ten titel: *Ben woord aan onze mededeelgenooten in het Waarborggenootschap voor Weduwen, over het onlangs algemeen verkrijgbaar gesteld boekje van den Heer F. I. Stamkart.* Het is vooral dat antwoord, de bedriegelijke cijfers en redeneringen daarin voorkomende, die mij bewogen hebben, mijne beschouwingen openbaar te maken, en ik meen den *pruiz* en het bedriegelijke daarvan te hebben aangetoond. Maar ook later heeft de directie het genootschap trachten te verdedigen in het jaarlijksche verslag en in de correspondentie met de Utrechtsche leden. Ziet daarover de brochure, die aldaar van wege die leden bij Doorman is verkrijgbaar gesteld. Dat die antwoorden onvoldoende zijn is een natuurlijk gevolg daarvan, dat de be-

schuldigheden tegen het genootschap niet zijn te wederleggen. Maar het schijnt, dat de Haagsche schrijver het zeer fraai zou gevonden hebben, indien de directie zelfs die onvoldoende antwoorden achterwege gelaten had. Ik schroom niet te zeggen, dat het zeer laakbaar is of zou zijn, te zwijgen, wanneer drie duizend huisgezinnen ongerust over eene mogelijke toekomst, reikhalzend naar een geruststellend antwoord uitzien. Dat deftige stilzwijgen zou hier al zeer ongepast zijn; het kan gebillijkt worden tegenover grove, gemeene taal, of tegenover iemand, over zaken schrijvende, welke hij niet begrijpt; maar dan behoorde zeker in de eerste plaats, al het geschrijf van die onhandige kampvechters vóór het genootschap, met stilzwijgen te worden voorbij gegaan, het genoemde antwoord der directie en de woorden van den Haagschen schrijver niet uitgesloten als behandelende eene zaak, die duidelijk blijkt boven hun begrip te zijn. Maar omdat de zaak te veel in het maatschappelijk leven ingrijpt, en magtspreuken en onwaarheden met driestheid voorgedragen, dikwerf de menigte overbluffen, kan het misschien nuttig zijn, dat geschrijf een weinig aan het gezond verstand en de waarheid te toetsen.

Wanneer daarenboven 's lands regering, Lobatto en Stamkart, het publiek waarschuwen tegen de deelneming in dat genootschap, dan zijn dit toch autoriteiten in het vak, waartegen de namen der leden van het bestuur niet opwegen. Om daarop, als ter loops en van uit de hoogte met opgepaste scherts, met magtspreuken, met verdachtmaking en dergelijke fraaiheden te antwoorden, verraaft zeker wel de hoogste mate van belagchelijken en verwaterheid, die men in eene beschaafde maatschappij kan verwachten.

Indien iemand nog zoo dom, maar tevens zoo verwaten is, om openlijk als eene verdediging van het genootschap te schrijven, dat het fonds gebaseerd is: op voortdurende deelneming van nieuwe leden; met andere woorden: dat de oude schulden alleen betaald kunnen worden door de bijdragen van nieuwe leden; en hij dan nog niet begrijpt (zoo als de Haagsche schrijver, de directie en al die andere onhandige kampvechters) dat hij zelf hierdoor de zaak veroordeelt, dan kan men slechts medelijdend de schouders ophalen. Nog altijd schermen die kampvechters met de bepaling in dat genootschap van een *maximum* van uitdeeling, terwijl het *minimum* onbepaald is. Ook de Haagsche schrijver doet dit, en berekent uit officiële statistieken volgens zijn zeggen, dat het minimum altijd 33 pct. van het maximum kan wezen. Het ware te wenschen geweest, dat ZEd. die statistiek eens aangewezen en die berekening gegeven had. ZEd. zal echter daarmede wel in gebreke moeten blijven; maar aangenomen dat dit bewezen kon worden, zou dan, bij de waarschijnlijkheid, dat hunne weduwen slecht een derde ontvingen van de som, welke tot heden aan de weduwen betaald is, die onmisbare toeloop van nieuwe leden wel blijven voortduren?

Het voorbeeld van het weduwenfonds der turfdragers te 's Hage is zeer ongelukkig gekozen, daar al de bescheiden ter vergelijking ontbreken. Hunne contributie is gedwongen; zij is eene voorwaarde bij het aanvaarden dier betrekking, en als de weduwen in plaats van f 2 wel eens 50 cents ontvangen, dan is dit waarlijk geen toonbeeld van een weduwenfonds.

Wat de schrijver ter loops zegt van het creëren van een nieuw genootschap, naast en in verband met het bestaande, om het mogelijke te kort te suppleren, daar valt niets van te zeggen, zoolang de schrijver in geene nadere ontwikkeling treedt; doch als ZEd. daaromtrent een goed plan heeft, zou hij waarschijnlijk het genootschap verplichten met dit bekend te maken.

Indien het overigens waar is, dat de *solide* weduwenfondsen duur zijn, dan bewijst dit nog niets voor de soliditeit van het genootschap te Winkel en Rietveld, bij het groote, zeer groote verschil van contributie.

En nu, ten slotte, nog dit. Het stelsel van het genootschap berust op misleiding met of zonder opzet. Neemt men het laatste aan, dat is, veronderstelt men goede trouw, dan moet men besluiten tot eene laakbare onkunde van de oprichters; want een middenweg is niet denkbaar. Een aantal weduwen en de eind-deelhebbers zullen er de slagtoffers van zijn. Elk lid, die hiervan overtuigd is (hij denke hierover rijpelijk na) en evenwel lid blijft, leent met voorkennis de hand aan die misleiding.

Intusschen is het maar al te waarschijnlijk, dat het grootste aantal van hen of van hunne weduwen zelf nog tot de bedrogenen zullen behoren, zelf nog de getuigen van die ramp zullen zijn, met het hittere zelfverwijt, dat zij tot de vergrooting daarvan hebben medegewerkt en daartoe zoovele gelden hebben verspild.

Ik heb de eer met alle achting te zijn

UEd. Dw. Dienaar
C. G. VAN PAPPELENDAM.

Amsterdam, 28 Maart 1855.

Per Telegraaf.

Parijs, 29 Maart. De *Moniteur* bebelst het herigt, dat de keizer en de keizerin zich den 15den April, op uitnodiging der koningin Victoria, naar Londen zullen begeven.

De heer Drouyn de Lhuis is gisteren naar Londen vertrokken en begeeft zich vervolgens naar Weenen, om

den heer de Bourqueney in de conferentien ter zijde te staan.

Brussel, 29 Maart. De *Advertiser* meldt, dat graaf Buol in de conferentie het voorstel tot een wapenstilstand van tien dagen heeft gedaan.

Door de *Weener Presse* wordt er bijgevoegd, dat men slechts de toestemming van keizer Napoleon tot den wapenstilstand wacht.

Advertentien.

DE PILLEN VAN HOLLOWAY gebruikte men ter geneezing van gal, ziekten, zware hoofdpijnen en ongesteldheid in de ingewanden. De heer Jan Anderson, koopman te Ballymoney in het graafschap Antrim. heeft het volgende geschreven aan den professor Holloway, omtrent het gebruik van deszelfs pillen. "Rose M. Clure, woonachtig te Balmagashal bij Ballymoney, leed sedert vijf maanden aan zware hoofdpijnen, en hevige smart in de maag en ingewanden. Zij raadpleegde verscheidene bekwame geneesheeren te Coleraine, Ballymoney en andere plaatsen, doch zonder goed gevolg. Eindelijk raadde men haar aan, de pillen van Holloway te gebruiken. en na een kort tijdsverloop, herstelde zij door dit onvergelykelyk geneesmiddel; en was tevens in staat, hare dagelyksche bezigheden te hervatten.

Door het vermeerderd debiet zijn de prijzen als volgt: Doosjes Pillen à f 0.80, f 1.85, f 3.00, f 6.75, f 13.50. f 20.50. Potjes Zalf à f 0.80, f 1.85, f 3.00, f 7.05; f 13.85, f 20.95.

Zijn op franco aanvragen à contant te bekomen bij J. M. VAN RENESSE, te 's Hage; bij B. ADAMA, te Amsterdam, bij L. J. GROOTENDORST, te Utrecht en bij J. STRAATMAN, Hoofd-depôthouder te 's Bosch, alsmede in HOLLOWAY'S Etablissements te Londen, 244 Strand, en te New-York, 80 Maiden Lane. (805)

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM, 30 Maart 1855	
Nederland. Pct.	Rusland.
Ned. W. Schuld. 2 1/2	82 1/2
Dito Certificat. 3	78 1/2
Dito Dito .. 4	91 1/2
O. I. Leening. 4	91 1/2
Amort. Syndic. 3 1/2	
Hand.-Maats. 4 1/2	
Belgie.	
Certificaten. 2 1/2	
D ^o Rothschild. 2 1/2	
Frankrijk.	
Obligatiën. 3	
Spanje.	
Nieuwe. 1	18 1/2
Dito Buitel. 3	
D ^o Binnenl. 3	81 1/2
Bew. Sp. Com. (7)	
Amort. Schuld.	
Portugal.	
Londen nieuwe. 3	88 1/2
Dito uitgest. 4	89

Philad., Bank-act. 2 1/2; Mexic., te Lond. 3 pct. 19 1/2; dito Onb. 19 1/2; Gren. te Lond. Onb. 15 1/2; dito Uitg. 6 1/2; Ecuad. 3 1/2; Venez. 3 1/2 pct. 25 1/2, 26 1/2; Grieken te Lond. 5 pct. 4 1/2.

De markt verkeerde heden in eene algemeen willige stemming met veel affaire in de hoofsoorten der genoteerde effecten inzonderling betreffende Oostenrijksche, Spaansche en Portugesche fondsen als ook Venezuela.

FRANKFORT, Woensdag 28 Maart. Metall. 5 pct. 65 1/2; Spanje 1 pct. 31 1/2; dito binn. 3 pct. 18 1/2; Wiss. op Lond. 100; Parijs 95.

LONDEN, Woensdag 28 Maart. Consols op t. 92 1/2; 92 1/2, 98; N. Mexic. 3 pct. 20 1/2; Peru N. 4 1/2 pct. 100; Venezuela 27; Gren. Uitg. 5 1/2, 6 1/2; Spanje 1 pct. 18 1/2; Russen 4 1/2 pct. 99.

Consols vertoonden heden eene neiging tot daling, op het gerucht, dat ongunstige tijdingen van den loop der Weener conferentien ontvangen waren. Zij herstelden later echter weder en sloten nagenoeg als gisteren.

PARIJS, Woensdag 28 Maart. Fr. 4 1/2 pct. 94.25; dito 1 pct. 69.65; Sp. binn. 3 pct. 32; dito 1 pct. 18 1/2.

WEENEN, Woensdag 28 Maart. N. Metall. 82 1/2; Nat. 87 1/2; Bankactien 1008; Lombarden 101; Loten 185 1/2; Zilver 26 1/2; Wissel op Londen 12.12; dito op Parijs 100.

MADRID, Dingsdag 27 Maart. Sp. 3 pct. 32.50; dito 1 pct. 18.30.

Gedrukt bij C. H. SUSAN, Jr. te 's Gravenhage.

(1) Eenige beschouwingen over het waarborg-genootschap voor weduwen enz. te Amsterdam bij J. C. Loman Jr. 1853.